

gastki tolmu ja prüggi ei olnud seemne eggaga föma hulka.

Sest ja mitmest teiseist asjast wöbis iggaüks nähhä, et Kemberil wäljaüüdine ellu olli korra peal ja targaste seatud. Agga teie teate, et inimest tunnukse parreminne temma koddusest ellust, kuid ta emma nelja seina wähhel ellab ja ommaastega teeb. Sest palju majapüddamist on lubjatud haudade sarnatset, et wöraste silma ette ei tulle muud kui head, agga ommaast silmad näewad sedda ennam kurja, mis teiste eest sallaja seisab. Seal küllas olli neid palju, kes Kuusta-wist ja Madlenast nönda ka arvastid ja räkisid, kes ühkuuseks ja ait-abnuuseks nimmetasid kui näggid et nad mõnined ued wiisid ja seadusse hakkasid püddama. Tursa Jaak ja Ratta nimmetasid sedda sallalikus ja rummalakus elluks!

Walle! Kemberi rahiva koddune ellu olli nis samma auus ja hea. Kulgem lühhidalt. Kuustaw ja Madlena ellasid ühhel meel ja selges armaastuses. Se on ausa ellu pööhi. Nemmad uuskusid teine teist täieste, kegi ei püddanud teise eest middagi sallaja; rõmu ja kurwastust, head ja kurja kandsid mõlemad ühheshkoos. Kes middagi rummalaste ehk kahjuks teinud, tunnistas teisele ja enne kui wöraste käest nöu küssisid, ollid ikka teine teise nöuandjad. Sellepärast nemiad isse

ja nende ellu ei olnud mitte rahiva suus eggatousnud neist allati tübjad ehk kurjad kõnned. — Kui Madlena koggemata meeß pahhandas, ehk kui Kuustaw kord äkkilisse melega wihhastas ja kui siis pahha ehk kõiwiva fömma räkisid, siis ollid kermed jälle leppima, andeks palluma ja emma süüd tunnistama. Wihhä mis süddames petakse, teeb süddant-kangeks; leppiminne jäab igga tunnija pärvaga raškemaks. Mees otab eßsite, et naene peab leppimiist paaktuma ja palluma, naene mötseb: eks mees pea eßjimesse sammu teggema! Selle juures hakkavad pea teine teist kiusama, pilkama, wiimaks uedte taplema, et töeks saab: inimesse wihhä ei te mitte, mis hea elleks! — Hallitast tulleb wedsi wähhä hanval ja tibbamissi, tibbadest tulleb merri, merressje on mittu uppunud! Nönda wihhakandmine ka; eßsite weikene assi, pärasti otsata tülli! — Kuustaw ja Madlena ei laastnud mitte päikest loja minna emma wihhä ülle; kui mitte enne, siis leppisid selsaminal öhtul, ei läinud maggama, ilma et tunnistasid: „kule, ma ollen täna rummalaste teinud; unustata sedda ärra ja anna andeks!“ Eks nad siis püddand nönda teggema? pallusid jo igga öhtu ühheshkoos: anna andeks meie wöllad ni kui andeks anname emma wölglastele! — Wadake, nönda ei wöinud rahhu sidde nende süddamete ümber iales lödivale minna eggatükeda.